

*Pot avea BUCURIE
în viața mea?*

R.C. Sproul

ÎNTREBĂRI
CRUCIALE

NR. | 12

Pot avea bucurie în viața mea?

ÎNTREBĂRI
CRUCIALE
NR. | 12

Pot avea BUCURIE *în viața mea?*

R.C. Sproul

POT AVEA BUCURIE ÎN VIAȚA MEA?

R.C. Sproul

© 2018 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Tradus și publicat cu permisiune.

Copyright © 2012 by R.C. Sproul. Originally published by Reformation Trust Publishing, a division of Ligonier Ministries. All rights reserved.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Design copertă: Gearbox Studios, Asociația MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul unde acestea sunt stocate în original.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Nu te îngrijora, ci fii bucuros	7
Capitolul 2. Socotește totul ca o bucurie	15
Capitolul 3. Cum pronunți cuvântul <i>bucurie</i> ?	23
Capitolul 4. Cea mai mare bucurie	31
Capitolul 5. Plin de bucurie	39
Despre autor	47

Capitolul 1

NU TE ÎNGRIJORA, CI FII BUCUROS

Cuvântul *bucurie* apare în mod repetat în Scriptură. De exemplu, Psalmii sunt înțesați de referințe la bucurie. Psalmiștii au scris: „seara vine plânsul, iar dimineața, veselia” (Psalmul 30:5b) și „Înălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului!” (Psalmul 66:1). În mod asemănător, citim în Noul Testament că bucuria este un rod al Duhului Sfânt (Galateni 5:22), ceea ce înseamnă că este o virtute creștină. Având vedere această subliniere biblică, trebuie să înțelegem ce este bucuria și să o căutăm.

Uneori avem greutate în a înțelege perspectiva biblică privitoare la bucurie, din cauza modalității în care ea este definită și descrisă în societatea contemporană. În mod particular, noi facem adesea confuzie între bucurie și fericire. În lista Fericirilor din Matei 5:3-11, conform traducerilor tradiționale, Isus a spus: „*Ferice* (binecuvântați, cf. aut.) cei săraci în duh... *Ferice* de cei ce plâng... *Ferice* de cei blânzi...” (v. 3-5, subl.), și așa mai departe. Dar uneori traducătorii adoptă un limbaj modern și încearcă să ne spună că Isus ar fi vrut să transmită prin aceste afirmații mai degrabă că este vorba despre fericire decât despre

binecuvântare. Când văd aceste lucruri, întotdeauna mă deranjează puțin, nu pentru că m-aș opune fericirii, ci pentru că acest cuvânt, fericire, a ajuns în societatea noastră să fie îmblânzit și asociat banalelor sentimente. Drept rezultat, el sugerează mai degrabă o anumită superficialitate. De exemplu, cu mulți ani în urmă, Charles M. Schulz a inventat expresia „fericirea este un cățeluș cald”, în comedia lui, intitulată *Peanuts*, și aceasta a devenit un motto care ilustra ideea unei fericiri sentimentale, calde și de nedescris. Apoi a apărut acel cântec care îți stârnea întotdeauna sentimentele, denumit „Don’t Worry, Be Happy,” („Nu-ți face griji, fii fericit”) lansat de Bobby McFerrin în anii 1980. El sugera o atitudine de încântare lipsită de orice fel de griji, una indiferentă.

Cu toate acestea, termenul grecesc folosit în lista fericirilor este cel mai bine tradus prin *binecuvântați*, pentru că el comunică nu doar ideea de fericire, ci și aceea de pace profundă, mângâiere, stabilitate și bucurie nemăsurată. Așadar, trebuie să fim atenți când ajungem la pasajul Noului Testament, așa încât să nu îl citim prin lentilele percepției populare cu privire la fericire, și astfel să pierdem din vedere conceptul biblic al bucuriei.

Să ne gândim din nou la cântecul lui McFerrin. Versurile acestuia sunt foarte ciudate dacă le privești dintr-o perspectivă contemporană. Când el a cântat, „Nu-ți face griji, fii fericit”, el lansa un apel interactiv, ca o poruncă: „nu fi anxios, ci mai degrabă fii fericit”. El prezintă o îndatorire, nu o sugestie. Totuși, noi nu ne gândim niciodată la fericire în felul acesta. Când suntem nefericiți, credem că este imposibil să ne hotărâm, printr-un act al voinței, să ne schimbăm sentimentele. Avem tendința de a gândi despre fericire ca fiind ceva pasiv, ceva care ni se întâmplă și asupra căruia nu avem niciun fel de control. Este un lucru absolut involuntar. Da, dorim și vrem să experimentăm bucuria, dar suntem convinși că nu putem să o producem printr-un act al voinței.

Ciudat este că melodia lui McFerrin sună foarte asemănător Noului Testament, atunci când el poruncește celor ce ascultă să fie fericiți. În mod repetat, pe paginile Noului Testament, ideea de bucurie este comunicată ca un imperativ, ca o obligație. Pe baza învățaturii biblice, eu aș merge până acolo încât aș spune că este îndatorirea creștinului, obligația lui morală, să fie bucuros. Asta înseamnă că eșecul unui creștin de a fi bucuros este un păcat, că lipsa fericirii și a bucuriei sunt, într-un anume fel, manifestări ale firii pământești.

Evident, există momente când suntem plini de întristare. Isus Însuși a fost denumit „om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). Scriptura ne spune: „Mai bine să te duci într-o casă de jale decât să te duci într-o casă de petrecere” (Eclesiastul 7:2a). Isus a spus chiar și în Predica de pe Munte: „Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!” (Matei 5:4). Având în vedere că Biblia ne spune că este perfect legitim să trecem prin durere, întristare și suspine, aceste sentimente nu sunt păcătoase.

Totuși, vreau să vezi că aceste cuvinte ale lui Isus ar putea fi traduse prin „*bucuros* este cel ce plânge”. Cum ar putea un om să plângă și în același timp să fie bucuros? Ei bine, cred că putem dezlega acel nod destul de ușor. Esența conceptului nou-testamentar este aceasta: o persoană poate avea bucurie biblică chiar și atunci când suferă, plânge, sau trece prin circumstanțe dificile. Acest lucru se datorează faptului că suferința unei persoane este îndreptată către un aspect, o îngrijorare, dar în același moment, el manifestă o măsură anume de bucurie. Voi spune mai multe lucruri în capitolul ce urmează.

CUM PUTEM SĂ NE BUCURĂM ÎNTOTDEAUNA?

În Epistola lui către Filipeni, apostolul Pavel vorbește despre bucurie și despre responsabilitatea creștinului de a se bucura în mod repetat. De exemplu, el scrie: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul!” (4:4a).

Acesta este unul dintre acele imperative biblice care nu lasă niciun pic de loc pentru lipsa bucuriei, căci Pavel spune că cei ce sunt creștini trebuie să se bucure întotdeauna – nu doar în anumite perioade, nu periodic sau ocazional. Apoi el adaugă: „Iarăși zic, bucurați-vă!” (v. 4b). Pavel a scris această epistolă din închisoare, și tratează în ea chestiuni foarte sumbre, precum posibilitatea ca el să fie martirizat, turnat ca jertfă (2:17). Și totuși, el le spune credincioșilor filipeni că trebuie să se bucure în ciuda circumstanțelor în care el se găsea.

Acest lucru ne duce înapoi la dilema de a fi bucuroși ca parte a unui proces de disciplină personală, sau ca act al voinței. Cum este posibil să rămânem bucuroși în orice circumstanță? Pavel ne oferă cheia: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul” (subl.). Cheia bucuriei creștine este sursa ei, anume Domnul. Dacă Hristos este în mine și eu sunt în El, acea relație nu este o relație sau experiență discontinuă. Hristos este întotdeauna în cel credincios, și creștinul este întotdeauna în Domnul, iar acesta este un motiv constant de bucurie. Chiar dacă creștinul nu se poate bucura în circumstanțele sale, dacă trece prin durere, suferință sau întristare, el poate rămâne bucuros în Hristos. Noi ne bucurăm în Domnul și, întrucât El nu ne părăsește, nici nu ne abandonează, putem să ne bucurăm întotdeauna.

Întrucât bucuria este roada Duhului Sfânt, sfințirea noastră se manifestă nu doar prin dragostea noastră, prin pace, răbdare, blândețe și așa mai departe, ci și prin bucuria noastră (v. Galateni 5:22-23). Nu trebuie să uităm că roada Duhului Sfânt nu este același lucru cu darurile Duhului Sfânt. Noul Testament ne arată că Duhul Sfânt atribuie diferite daruri diferiților credincioși, din rațiuni diferite. Nu fiecare persoană are darul de învățător. Nu toți au darul predicării. Nu oricine are darul dărnicii. Nu toți au darul administrării. Totuși, când ajungem la roada Duhului Sfânt, nu există posibilitatea ca unii creștini să aibă roada credincioșiei, în timp ce alții să aibă roada dragostei, sau ca unii creștini să aibă roada bunătății și a blândeții, în timp ce alții să aibă doar roada păcii și a stăpânirii de sine. Fiecare creștin este chemat

să manifeste toate roadele Duhului, și cu cât creștem mai mult în har, cu atât mai mult înaintăm în sfințirea noastră; cu cât vom fi mai blânzi, cu atât mai răbdători vom fi; cu cât suntem mai credincioși, este evident că vom fi cu atât mai bucuroși.

Exprimat în termeni simpli, asta înseamnă că viața creștină nu trebuie să fie marcată printr-o atitudine de jale sau tristețe constantă. Noi toți avem zilele noastre grele, dar caracteristica de bază a personalității creștinului este bucuria. Creștinii ar trebui să fie cei mai bucuroși oameni din lume, pentru că avem atât de multe lucruri pentru care să fim bucuroși. Iată de ce Pavel nu ezită să le poruncească cititorilor lui să se bucure.

CUM SĂ RECUPERĂM BUCURIA

Îndemnul adresat de Pavel credincioșilor să fie bucuroși presupune faptul că aceștia pot face ceva atunci când se descoperă lipsiți de bucurie. El are dreptate și, evident, Noul Testament este plin de învățătură care ne arată cum să fim bucuroși. Metoda elementară constă în a ne focaliza atenția pe temelia bucuriei noastre, pe sursa bucuriei.

În Epistola către Filipeni Pavel, ne oferă una dintre cele mai practice dintre aceste învățături: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Filipeni 4:8). Aceasta este o chemare la a medita la lucrurile lui Dumnezeu, la a ne îndrepta atenția către ele. Atunci când vedem că avem o înclinație către depresie, când suntem necăjiți, prăbușiți, plictisiți sau nefericiți, trebuie să ne întoarcem la sursa bucuriei noastre, și atunci vom vedea că aceste circumstanțe secătuiesc bucuria noastră, scoțând-o din peisajul ei normal. Circumstanțele acestei vieți vor păli în importanța lor atunci când vor fi comparate cu ceea ce am primit de la Dumnezeu.

Bucuria noastră este uneori determinată de intensitatea ultimei binecuvântări pe care am experimentat-o din partea lui Dumnezeu. Noi privim întotdeauna către experiența cea mai înaltă, către o înălțime spirituală care ne va incita și care ne va umple de bucurie, dar aceste simțăminte intense se tocesc cu trecerea timpului. Atunci când privesc la lucrurile vieții în perspectiva lor, știu că, dacă n-am experimentat niciodată o altă binecuvântare întreaga mea viață, alta decât binecuvântările pe care le-am primit deja de la Dumnezeu, n-aș putea avea niciun motiv plauzibil să nu fiu plin de bucurie în ziua când voi muri. Dumnezeu mi-a dat deja atât de multe lucruri pentru care să fiu mulțumitor, atât de multe lucruri care să provoace sufletul meu la bucurie, fericire și încântare, încât ar trebui să fiu în măsură să trăiesc pe baza acelui surplus de binecuvântare și să rămân bucuros pentru tot restul zilelor mele.

Evident, vestea bună este că Dumnezeu nu se oprește din a-Și manifesta grija și din a ne dărui îndurările și binecuvântările Sale. El continuă să facă acest lucru, și asta înseamnă că fiecare zi pe care o trăim în viața creștină ne oferă și mai multe motive să ne bucurăm decât aveam până astăzi. Tocmai ce ne-am petrecut încă o zi primind dragostea Lui și toate beneficiile pe care El le revarsă asupra noastră, și toate aceste lucruri ar trebui să ne facă bucuroși.

Ce anume constituie marele inamic al bucuriei? În Noul Testament, acesta nu pare să fie atât de mult întristarea sau durerea, pe cât anxietatea. Este important să observăm că, imediat după ce le poruncește creștinilor filipeni să se bucure întotdeauna, Pavel continuă spunând: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4:6-7). Este aproape ca și cum Pavel ar fi fost un martor ocular al Predicii de pe Munte și L-ar fi auzit pe Isus spunându-le ucenicilor Lui: „Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul

vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul, mai mult decât îmbrăcămintea?” (Matei 6:25). Anxietatea este ceea ce ne fură bucuria. Și ce altceva este anxietatea, dacă nu frică? Frica este vrăjmașul bucuriei. Este dificil să ai bucurie atunci când te temi.

Interdicția pe care Isus a dat-o cel mai des în învățăturile Lui a fost „Nu te teme”. Și acest lucru este un imperativ și, o spun din nou, singura soluție este să mergem înapoi la Tatăl nostru. Trebuie să mergem la El în rugăciune, să avem părtășie cu El. În felul acesta, noi stăm aproape de izvorul bucuriei noastre. Așa lepădăm temerile noastre, și roada Duhului Sfânt se coace iar în noi. Dacă înțelegem cine este Hristos și ce a făcut El pentru noi, căpătăm o nouă dimensiune a bucuriei.

Așadar, în final, melodia lui McFerrin s-a apropiat de țintă. N-ar trebui să ne îngrijorăm, ci să fim bucuroși.

Capitolul 2

SOCOTEȘTE TOTUL CA O BUCURIE

Una dintre cele mai dificile lecții pe care le învățăm noi, creștinii, este cum să fim bucuroși în mijlocul durerii și suferinței. Totuși, bucuria în aceste circumstanțe nu este ceva opțional. Iacov ne spune: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie (sau socotiți totul ca prilej de bucurie, n.tr.) când treceți prin felurite încercări” (Iacov 1:2). Ce vrea să spună Iacov aici și cum putem împlini acest lucru?

Una este să te afli într-o stare de bucurie, și cu totul altceva să socotești circumstanțele tale ca un prilej de bucurie. Atunci când Iacov ne spune să „*socotim* totul ca prilej de bucurie”, el folosește un cuvânt care comportă ideea de a *considera* sau de a *socoti*. El vrea să spună că, chiar și atunci când nu ne simțim bucuroși în legătură cu o încercare prin care trecem, trebuie să o socotim – adică să o considerăm – ca un motiv de bucurie. Și trebuie să facem acest lucru nu pentru că încercarea prin care trecem ar fi plăcută, ci pentru că, așa cum Iacov spune, „știm că încercarea credinței noastre lucrează răbdare” (Iacov 1:3). Cu alte cuvinte, necazul, durerea și suferința lucrează răbdarea în noi, așa încât se petrece ceva bun cu noi chiar și în mijlocul acestor încercări.

Amintindu-ne acel adevăr când trecem prin încercări, indiferent cât de dificile ar putea fi ele în ce privește abilitatea noastră de a le suporta, vom înțelege că ele nu sunt un exercițiu al zădărniceii, ci că Dumnezeu are un scop cu ele, iar scopul Lui este întotdeauna unul bun.

Mentorul meu, Dr. John Gerstner, a făcut o deosebire interesantă între felurile variate de lucruri rele și felurile variate de lucruri bune. În ceea ce privește lucrurile care sunt rele, el a spus că există „rele rele” și „rele bune”. Acele lucruri care sunt „rele bune”, luate în ele însele, sunt distructive și dureroase, dar, cu toate acestea, ele pot să aducă ceva bun. Dacă n-ar fi fost așa, cum ne-ar mai fi spus Dumnezeu prin apostolul Pavel: „știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8:28)?

Așadar, Iacov ne îndeamnă să socotim toate lucrurile ca o bucurie, chiar și atunci când nu toate ar părea să fie o sursă de bucurie, și asta nu pentru că ar fi ceva încântător să suferi și să ai parte de durere. Nu, ci pentru că Dumnezeu poate să producă lucruri bune chiar și prin acea durere sau suferință. El lucrează chiar și în situațiile dificile spre sfințirea noastră.

PRIVIND LA VIITORUL STRĂLUCITOR

Într-un sens, pentru a fi capabili să socotim întristările și suferințele pământești ca prilejuri de bucurie, trebuie să ne cultivăm abilitatea de a gândi în termenii viitorului. Uneori, nădejdea pe care creștinul o are cu privire la cer este ridiculizată și portretizată ca și cum ar fi „plăcinta de pe cer”. Totuși, așa cum ne arată exemplele din istorie, ea este o realitate care ne aduce o mângâiere reală.

În perioada când sclavia era încă legală în Statele Unite, puține erau lucrurile pentru care sclavii de culoare să fi fost bucuroși. Viețile

lor erau pline de greutate și suferințe. Munca mâinilor lor era o trudă fără sfârșit, zi după zi. Adesea viețile lor erau caracterizate de multe lipsuri. Familiile erau uneori despărțite pe măsură ce diversele persoane erau vândute. Aceștia trăiau o existență ticăloasă, și totuși muzica negrilor din vremea respectivă este plină de bucurie. Eu nu cred că este o coincidență faptul că una dintre teme recurente ale acelor cântece este cerul. De exemplu, în melodia „Swing Low, Sweet Chariot” (în românește „Pogoară-te, dulce car”, făcând aluzie la carul lui Ilie, n.tr.), una dintre strofe arată în felul următor: „Am privit peste Iordan, și ce văd înaintea mea, care mă va duce acasă? Un grup de îngeri vine după mine, pentru a mă duce acasă”. Mărturia puternică a unui număr copleșitor de cântece ca acesta arată că există o bucurie bazată în a privi la Dumnezeu și la binecuvântarea viitoare.

Acest mod de a privi la lucrurile care ni se întâmplă este consecvent cu învățătura Noului Testament. De exemplu, Pavel recunoaște realitatea și intensitatea durerii pe care suntem chemați să o îndurăm în această lume: „Înșuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, *dacă suferim cu adevărat împreună cu El*, ca să fim și proslăviți împreună cu El” (Romani 8:16-17).

Totuși, atunci când el face o comparație între suferințele pe care le experimentăm aici și bucuria care este păstrată pentru noi în ceruri, el spune: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (v. 18). Perioadele temporare de suferință și întristare prin care trecem sunt nimic dacă sunt comparate cu bucuria care este păstrată pentru noi în ceruri.

Totuși, cerul ține încă de viitor, și prezentul este adesea dificil. Cu ani în urmă, am avut o prietenă, o doamnă în vârstă, care avea o prezență de spirit copleșitor de pozitivă, și a avut această atitudine

chiar și când a fost diagnosticată cu cancer. Totuși, când am vizitat-o într-o zi la spital, în perioada când parcurgea tratamentul de chimioterapie, am găsit-o ceva mai deprimată. Nu mai era radiantă sau bucuroasă, cum era de fel. I-am spus atunci: „Dora, ce se-ntâmplă cu tine?” Ea m-a privit cu lacrimi în ochi și a spus: „R. C., este greu să fii creștin când ai capul în toaletă” (aluzie la starea de rău și episoadele repetate de vărsături, n.tr.). Apoi a zâmbit și bucuria i-a revenit în ochi. Am râs și eu, pentru că puteam să înțeleg ce voia să spună. Când suntem bolnavi și avem parte de durere, este greu să ne manifestăm bucuria într-un fel debordant.

Atunci când trecem prin astfel de perioade, sfatul lui Pavel este să ne amintim că Dumnezeu a pus o limită de timp durerii noastre, și că, după acea perioadă, vom intra într-o stare când nu vom mai experimenta durerea. Nu vor mai fi lacrimi, nici durere, nici anxietate, nu vom mai avea parte de întristare, și nimic nu ni se mai împotrivesc din acel moment înainte.

Da, acest lucru poate suna ca un fel de plăcintă pe cer, dar nu putem să evităm faptul că în esența credinței creștine stă adevărul că această lume nu este casa noastră. Destinația noastră finală este încă înaintea noastră.

Așadar, Raiul este marea nădejde a creștinului, iar Noul Testament ne spune că nădejdea este ancora sufletului (Evrei 6:19). Trist este că cei ce nu Îl au pe Hristos sunt fără această nădejde. Când mă uit la ce lupte se dau în viața mea creștină, uneori mă minunez cum pot să reziste oamenii care nu sunt creștini.

Cum pot să îndure ei toate aceste lucruri fără a avea nădejdea bucuriei care este păstrată pentru noi în ceruri? Ar trebui să fim mult mai mulțumitori pentru această nădejde binecuvântată și să ne ațintim privirile asupra viitorului, chiar și în mijlocul durerii și al suferinței.

ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU CÂND TRECI PRIN GREUTĂȚI

Un personaj biblic care ne prezintă această perspectivă într-un mod foarte convingător este profetul Habacuc. El n-a manifestat o bucurie specială văzând că poporul său era devastat de forțele străine. Pentru el, această situație a dat naștere oricărui fel de dificultăți teologice. Într-un sens foarte real, Habacuc a suferit o criză a credinței. El l-a întrebat pe Dumnezeu: „Cum poți să permiți acestor lucruri să aibă loc? Cum poți să lași acest rău și această suferință să continue în această lume? Nu ești Tu oare prea sfânt chiar și pentru a privi nelegiuirea?” El i-a spus lui Dumnezeu: „M-am dus la locul meu de strajă și stăteam pe turn ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Domnul și ce-mi va răspunde la plângerea mea” (Habacuc 2:1).

Dumnezeu i-a răspuns acestui profet îndurerat prin a se prezenta înaintea lui Habacuc într-un fel destul de asemănător situației când a venit la Iov. După aceea, Habacuc a spus: „Când am auzit lucrul acesta, mi s-a cutremurat trupul; la vestea aceasta, mi se înfioară buzele, îmi intră putrezirea în oase și-mi tremură genunchii. Căci aş putea oare aștepta în tăcere ziua necazului, ziua când asupritorul va merge împotriva poporului?” (3:16). Habacuc a fost copleșit de mesajul lui Dumnezeu până acolo încât trupul lui a început să tremure.

Cartea Habacuc conține o frază scurtă care este citată de trei ori în Noul Testament și slujește drept afirmație tematică în cea mai mare lucrare teologică a apostolului Pavel, Epistola către Romani (Romani 1:17). Acea frază este: „cel neprihănit va trăi prin credință” (Habacuc 2:4). Ea mai poate fi tradusă și în felul următor: „Cel neprihănit va trăi prin încredere”. Ce înseamnă să trăiești prin credință, dacă nu să ai încredere în Dumnezeu? Viața credinței nu înseamnă să crezi doar că Dumnezeu există, ci să Îl crezi pe Dumnezeu, sau să ai încredere în El.

Oridecâteori se înfiripă teama în mine, obișnuiesc să am această conversație cu mine însumi: „R.C., îți pui tu cu adevărat încrederea în

Dumnezeu? Îl crezi tu atunci când îți promite că acest lucru este spre binele și spre bucuria ta finală?” Doar dacă Îl credem pe Dumnezeu putem să ne păstrăm bucuria în mijlocul greutăților.

Cum i-a răspuns Habacuc Domnului? A spus: „Căci, chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da niciun rod, rodul măslinului va lipsi și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!” (Habacuc 3:17-18).

Aceste cuvinte ni se par străine, pentru că Habacuc a trăit cu atât de mult timp în urmă, într-o societate care era foarte diferită de societatea noastră. Noi nu stăm niciodată treji noaptea de teamă ca nu cumva smochinele să nu înflorească. Nu ne îngrijorăm dacă recolta de măslin se va distruge. Totuși, Habacuc era evreu, iar economia Israelului din acea vreme depindea eminent de agricultură. Smochinele erau o marfă importantă. La fel era rodul viței, strugurii din care era făcut vinul. E nevoie doar să mergeți în Napa Valley, California, pentru a vedea cât de importante sunt plantațiile de viță de vie pentru economia regiunii. Dacă aceste plantații ar fi otrăvite cu ceva, sau dacă ar fi distruse de vreun soi de calamitate naturală, întreaga regiune suferă din punct vedere economic. În mod asemănător, în vremea lui Habacuc, măslinile dădeau ulei, o marfă foarte importantă în Israel. Dacă oamenii nu aveau viță de vie, atunci aveau turme. Așa că și animalele erau și ele foarte importante în acea vreme.

Aș vrea să formulez cuvintele lui Habacuc, folosindu-le într-un fel adaptat la societatea modernă: „Chiar dacă industria alimentară va intra în colaps, chiar dacă piețele bursiere se vor prăbuși, chiar dacă industria automobilelor va fi întoarsă pe dos, chiar dacă tehnologia va falimenta, chiar dacă toate aceste lucruri se vor petrece, eu tot mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele. Îmi voi găsi bucuria în El”. Asta este ceea ce el ar fi spus dacă ar fi trăit în secolul XXI.

Habacuc a continuat spunând de ce simțea el acest lucru: „Domnul Dumnezeu este tăria mea; El îmi face picioarele ca ale cerbilor și mă face să merg pe înălțimile mele” (v. 19). Un cerb este atât de stabil pe picioarele lui, încât se poate mișca asemenea unei capre de munte, mergând în locuri înalte și periculoase, traversând locuri înguste fără a se prăbuși în prăpastie. Habacuc a spus că Dumnezeu avea să-i facă piciorul asemenea cerbului și să-l facă să umble în locuri înalte. Prin aceasta, el spunea că, chiar dacă s-ar abate multe calamități asupra poporului său, chiar dacă națiunea avea să fie distrusă și Israelul învins în război, lovit de ciumă, boală sau orice altă nenorocire, care să fi atins absolut totul, cu toate acestea, el nu va fi lovit definitiv și total, ci Dumnezeu avea să-i facă piciorul ca al cerbului, sigur, capabil să se ridice în locurile înalte și sfinte. Dumnezeu ne dă acel fel de stabilitate chiar și în mijlocul nenorocirii, și El îl dă tuturor celor care își îndreaptă atenția către El și își pun încrederea în El. Asta este ceea ce Habacuc a vrut să spună când a rostit fraza „cel neprihănit va trăi prin credință”. Aceasta este temelia bucuriei pe care noi, creștinii, o avem.

Capitolul 3

CUM PRONUNȚI CUVÂNTUL *BUCURIE*?

Noi toți ne putem aminti de momente sau ocazii când am experimentat o bucurie extraordinară, nu doar la nivel individual, ci și în comunitățile noastre sau chiar în țările noastre. Eu însumi mă pot gândi la o mulțime de astfel de circumstanțe.

Într-o zi, pe când aveam șase ani, mă jucam zdrichea pe o stradă din Chicago. Ținta era un capac de canal acoperit ce se afla chiar în mijlocul străzii, și în centrul aceluia capac era o mică gaură, de doar 2,5 cm. Îmi amintesc de acel detaliu aparent neînsemnat pentru că tatăl meu îmi cumpărase un bastonaș cu care mă jucam pe stradă, iar când mi-a venit rândul să lovesc, am scăpat din mână acel bastonaș, și cumva a ajuns să cadă în canalizare. Acolo l-am pierdut pentru totdeauna. După cum îți poți imagina, aceea n-a fost o circumstanță în care să mă bucur, dar, într-o altă zi, când din nou mi-a venit rândul să lovesc, chiar la mijlocul jocului, tot cerul părea că se prăbușește peste mine. Oamenii au început să iasă din blocurile de peste stradă urlând și lovind cu oale și linguri, acționând într-o manieră înfricoșătoare. În final, am început să înțeleg ce urla toată lumea acolo: „s-a terminat, s-

a terminat”. Era ziua când Germania nazistă, înconjurată de forțele aliate, a capitulat și așa s-a pus capăt celui de-al Doilea Război Mondial în Europa. După o îndelungă luptă, acel conflict titanic s-a încheiat, și toată anxietatea și durerea pe care oamenii o suportaseră a dat naștere dintr-o dată unei izbucniri de bucurie exuberantă, și ei au început să celebreze. Prea puțin înțelegeam eu de ce se produsese acea zarvă deosebită, dar cu siguranță puteam să văd că oamenii erau foarte bucu-roși. Singurul lucru pe care nu mi-l doream era ca ei să-mi întrerupă jocul.

Un episod asemănător, chiar dacă nu atât de dramatic, a avut loc în anul 1960, când aveam vârsta de 21 de ani. Crescusem în orașul Pittsburgh, care se lăuda cu câteva echipe de sport profesionist, precum Pittsburgh Pirates și Pittsburgh Steelers. Steelers se chinuseră vreme de 40 de ani să câștige primul campionat local, și nici nu se punea problema să fie vreodată campioni mondiali. Aceștia păreau să fie niște pierzători pereni în Liga Națională de baseball. Totuși, recordul lor nu era atât de trist decât cel al echipei Pirates. În perioada anilor 1940 și 1950, am urmărit fiecare meci al celor de la Pirates. Locuiam practic la stadionul Forbes și, când nu eram la meci, îl ascultam la radio. Am trăit și a murit odată cu Pittsburgh Pirates, dar cred că am murit de mult mai multe ori decât am trăit. De regulă, ei erau cei care pierdeau. Obișnuiam să spunem că echipa noastră era pe primul loc, dacă întorceai ziarul pe dos. Așadar, am trecut printr-o mulțime de ani de frustrări, dar asta până în anul 1960.

În acel an, echipa Pittsburgh Pirates a câștigat în realitate Liga Națională, și întreg statul părea că a luat-o razna. Totuși, era evident că ei trebuiau să meargă la Campionatul Mondial și să se înfrunte cu puternicii de la New York Yankees. Nimeni nu își imagina că am fi avut vreo șansă. În fapt, yankeii stabiliseră recordul pentru meciurile cele mai clar câștigate din cele șapte partide de la Cupa Mondială din acel an, dar oamenii nu-și amintesc asta. Ceea ce ei își amintesc este că

yankeii au pierdut Cupa Mondială din 1960 în fața celor de la Pittsburgh Pirates, într-unul dintre cele mai dramatice momente din istoria acestui sport. În cel de-al șaptelea meci de la Cupa Mondială, scorul era strâns în ultima parte a lui. Pirații încă se luptau, iar eu eram acolo, pe stadionul Forbes, stând undeva la tribuna a treia. Bill Mazerowski, cel de-al doilea om de mingi de la Pirates, nu era un marcator deosebit, dar în acea zi iar a lovit magnific mingea, peste capul unui deja depășit Yogi Berra. Când acest lucru s-a întâmplat, publicul s-a dezlănțuit în Pittsburgh. Când acea minge ajuns la țintă, am sărit în sus și, în săritura mea, am pus la pământ o bătrânică de 75 de ani. I-am zis atunci, „O, doamnă, îmi pare atât de rău, n-am vrut să vă rănesc”. Ea s-a uitat la mine de jos, de unde era, cu o față schimonosită, și mi-a spus: „Nu mă deranjează, dragule, puteai să mă arunci cât colo, important este că Pirații au câștigat Cupa Mondială”. Pe măsură ce conduceam spre casă de la stadionul Forbes în acea zi, am auzit neîncetat pe stradă claxoanele mașinilor, peste tot în oraș. A fost o zi extraordinară de bucurie pentru Pittsburgh în acea zi, datorită unui simplu meci de baseball.

ÎNCÂNTARE ȘI TRISTEȚE

M-am întrebat adesea cum se întâmplă că un simplu meci îi poate face atât de fericiți pe oameni, sau atât de triști. Așa cum am menționat, am trăit și a murit alături de Pittsburgh Pirates, pe când eram copil. Mai târziu, când cei de la Steelers au devenit o putere și au început să câștige competițiile SuperBowl în anii 1970, lucrurile s-au petrecut în același fel. Dacă cei de la Steelers aveau să piardă un meci, eram deprimat o săptămână întreagă, și mereu îmi aminteam, „a fost doar un meci”. Această putere a evenimentelor sportive de a ne lăsa dezamăgiți și prăbușiți este ilustrată foarte bine clasică poveste „Casey at the Bat” de Ernest Thayer. Când Casey, vedeta echipei de baseball din Mudville, ajunge să aibă în mod miraculos șansa de a înscrie lovitura de grație în ultima secundă a meciului, spectatorii își imaginează că el va pune

mingea unde trebuie, și va câștiga meciul. Dar ce se întâmplă? Marele Casey se prăbușește. Thayer pune capăt poveștii cu următoarea strofă:

O, undeva în acest teren favorit,
soarele strălucește puternic;
trupa cântă undeva,
și undeva inimile sunt ușoare;
undeva, oamenii râd,
și undeva copiii strigă;
dar în Mudville nu e bucurie—
căci marele Casey a ratat.¹

Am jucat baseball în liceu, și am participat doi ani la rând în campionatul orașului. În primul an, am câștigat campionatul în ultima repriză, și nu o voi uita niciodată. A fost atât de incitant, încât mă simțeam de parcă pluteam prin aer. Cu toate acestea, anul următor am pierdut meciul din campionat, și m-am simțit groaznic. Întotdeauna ne simțim în felul acesta atunci când înaintea noastră stă un campionat. Când jocul este în final decis împotriva uneia dintre echipe, există bucurie și o celebrare sălbatică de partea celor câștigători. Jucătorii sar în sus de bucurie, se îmbrățișează și uneori se urcă unii pe alții sau merg chiar în tribună pentru a se bucura cu cei dragi ai lor. Apoi camera se mută de partea celor ce au pierdut, și vedem acolo lacrimi, dezamăgire și tristețe.

Evident, un meci este *doar* un meci. Echipele pentru care ne bucurăm și pe care le susținem reprezintă nu doar orașul nostru și națiunea noastră, ci pe fiecare dintre noi. Ele ne reprezintă în conflicte, în competiții, în lupta după trofee. Atât de multe dintre aspirațiile și nădejtile ființelor omenești sunt exprimate în astfel de evenimente sportive, însă ele nu sunt în realitate decât niște reprezentări ale luptei

¹ Fragment din “Casey at the Bat” de Ernest Lawrence Thayer, 1888.

omului. Dar ai observat că, atunci când echipa noastră câștigă, noi spunem „am câștigat”, iar când aceasta pierde, spunem „au pierdut”? Ne place să ne identificăm cu un câștigător, dar nu suntem la fel de fericiți să ne identificăm cu cel care a pierdut.

BUCURIE CHIAR ȘI ÎN NECAZURI

După mulți ani, am început să descopăr că este posibil să mă bucur chiar și atunci când echipa mea pierde. Cum poate să se întâmple acest lucru? Obișnuiam să mă simt groaznic când vedeam cealaltă echipă celebrând, după ce învinsese echipa mea. În final, am început să văd că acei jucători erau bucuroși pentru că realizaseră ceva la care munciseră foarte mult. Ei trăiau ceea ce pentru ei era un motiv de mare bucurie. Ceea ce se întâmpla nu era că am fi avut parte de un dezastru național, în cadrul căruia toți oamenii sufereau o pierdere. Cineva era fericit, și am început și eu să găsesc plăcere în fericirea lor.

La urma urmei, Biblia ne spune: „Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng” (Romani 12:15). Acesta este unul dintre principiile-cheie ale bucuriei. El ne învață că bucuria noastră nu trebuie să fie limitată la circumstanțele sau realizările noastre, ci că trebuie să fim capabili să manifestăm bucurie și pentru alți oameni, pentru realizările lor, pentru succesele lor, pentru bunăstarea lor.

S-a spus cândva că orice lovitură în meciul de golf îl face pe cineva fericit. Dacă eu am o lovitură bună, sunt fericit, dar adversarul meu este trist. Dacă el are o lovitură greșită, acest lucru îl face nefericit, dar mă face pe mine să mă simt fericit. Și totuși ce spune asta despre mine? Spune că bucuria mea este mult prea egoistă, mult prea limitată la circumstanțele mele, așa încât nu pot fi fericit decât cu lucrurile care merg în direcția dorită de mine, prin care eu să fiu beneficiarul tuturor lucrurilor bune. Pentru a urma totuși etica Noului Testament, trebuie să fiu capabil să mă bucur cu cei care se bucură, și asta

include și acele situații când aceștia se bucură pentru că m-au învins la meciul de golf. Esența ideii este că n-ar trebui să fim geloși sau invidioși, ci ar trebui să fim capabili să ne bucurăm alături de ceilalți, indiferent cine sunt ei.

În același fel, suntem chemați să participăm la întristările altor oameni. Aceasta este ceea ce noi denumim compasiune sau empatie, lucru care implică să simțim ceea ce simt alții. Isus Însuși a exemplificat această virtute. Cum altfel am putea explica cel mai scurt verset din Biblie: „Isus plângea” (Ioan 11:35)? Isus, care S-a intitulat „Învie-rea și Viața” (v. 25), a venit la mormântul lui Lazăr știind foarte bine avea să îl ridice din morți pe prietenul Lui. Totuși, toți cei prezenți acolo plângeau, inclusiv cele două surori ale lui Lazăr, Maria și Marta. Ele erau prietenele lui Isus, așa că El a luat parte la întristarea lor și a plâns laolaltă cu ele.

Cu siguranță că este nevoie de har pentru a fi capabil să te bucuri în inima ta când oamenii trec prin bucurii, bucurii care, într-un fel sau altul, vin pe cheltuiala ta. Aceasta implică cu mult mai mult decât niște simple meciuri de baseball. Implică lucruri nenumărate cu care ne întâlnim în viețile noastre zilnice. Dar Dumnezeu ne face capabili, creștini fiind, să privim la aceste lucruri nu doar din perspectivele noastre egoiste, ci și din perspectiva altora.

CEA MAI BUNĂ MODALITATE DE A TRĂI BUCURIA

În primul meu an de credință, am învățat un simplu acrostih cu privire la cuvântul *bucurie*. El zicea că literele care compun cuvântul *bucurie*, înseamnă „Isus”, „alții”, și „tu” (autorul se referă la literele ce compun acest cuvânt în limba engleză, *joy*, care pot fi asociate respectiv cu termenii în cauză din limba engleză, *Jesus*, *others*, *yourself*, n.tr.), iar lecția era că secretul de a trăi bucuros este să-L pui pe Isus

pe primul loc, pe alții pe cel de-al doilea loc, și pe tine pe locul al treilea. Evident că aceasta este o idee foarte ușor de înțeles, atât de ușor încât și un copilăș o poate învăța și înțelege, dar este cu mult mai dificil să o pui în practică, să ți-o însușești. Totuși, această ilustrație conține un adevăr profund. Bucuria este adesea greu de trăit pentru că ne punem pe noi pe primul loc, și pe Isus pe ultimul. Când acest lucru se petrece, noi încercăm să pronunțăm cuvântul *bucurie* de la coadă la cap, și trebuie, prin definiție, să ne rearanjăm prioritățile.

Și nu doar că trebuie să-L punem pe Isus pe primul loc, ci trebuie să-i punem și pe alții înaintea noastră. Am avut cândva o discuție lungă cu o femeie, care trecea prin tratamente dificile în vederea vindecării unui cancer. Chiar dacă trecea prin momente grele, ea manifesta o bucurie remarcabilă. De fiecare dată când o vedeam, ea era bucuroasă. Ne-am început conversația prin a întreba, „Cum te mai simți?” Ea a făcut un sumar al felului în care se simțise în ultima vreme, și asta doar în 15 secunde, după care m-a întrebat, „R. C., tu ce mai faci?” I-am răspuns întrebării, dar abia după ce conversația dintre noi s-a sfârșit și mă aflam pe drum către casă, am rememorat discuția și am descoperit ceva uimitor. Mersesem în camera ei de spital ca să o mângâi și să-mi manifest preocuparea pentru situația ei, dar deși am vorbit vreme de o jumătate de oră, poate că doar 15 secunde au fost alocate situației ei. Tot restul acestui timp vorbisem despre necazurile și problemele mele, și în tot acest timp ea îmi aducea mângâiere. Nu mi-a venit să cred. Nu era de mirare de ce era atât de bucuroasă. Pentru ea, lumea nu se învârtea în jurul ei.

Isus a fost denumit în Biblie „om al durerii, obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3), iar El a fost obișnuit cu suferințele și durerile noastre. Isus este singura Persoană din istorie care a pronunțat cuvântul *bucurie* fără a pune Persoana Lui pe primul loc. El s-a pus pe Sine pe ultimul loc pentru a face posibil ca noi să luăm parte la bucurie. Chiar dacă Isus a fost un Om al durerii, cred că El a fost cel mai bucuros om care a trăit vreodată, pentru că L-a cunoscut pe Tatăl mai bine decât

orice altă ființă omenească. De asemenea, El a fost mai racordat la voia lui Dumnezeu decât orice alt om și a fost complet ascultător față de ea, iar ascultarea aduce bucurie în suflet. Nici măcar durerea și chinul pe care a trebuit să le îndure n-au fost capabile să-I fure bucuria.

Așadar, dacă vrem să fim bucuroși, trebuie să învățăm să ne bucurăm cu cei ce se bucură și să plângem cu cei ce plâng. Totuși, nu putem face asta dacă, cumva, nu suntem capabili să ieșim dintr-o viață în care ne pasă doar de noi înșine.

Capitolul 4

CEA MAI MARE BUCURIE

Într-un anume moment în decursul lucrării Sale pământești, Isus a trimis un grup de ucenici ai Lui să predice Evanghelia și să-i vindece pe bolnavi și pe cei ce se aflau sub posesiune demonică. Luca relatează:

„După aceea, Domnul a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile pe unde avea să treacă El. Și le-a zis: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său. Duceți-vă; iată, vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor. Să nu luați cu voi nici pungă, nici traistă, nici încălțăminte și să nu întrebați pe nimeni de sănătate pe drum. În orice casă veți intra, să ziceți întâi: ‚Pacea să fie peste casa aceasta!’ Și dacă va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră va rămâne peste el, altminteri, ea se va întoarce la voi. Să rămâneți în casa aceea și să mâncați și să beți ce vi se va da, căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Să nu umblați din casă în casă. În oricare cetate veți intra și unde vă vor primi oamenii, să mâncați ce vi se va pune înainte, să vindecați pe bolnavii care vor fi acolo și să le ziceți: ‚Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.’ Dar, în oricare cetate veți intra și nu vă vor primi, să vă duceți pe ulițele ei și să ziceți: ‚Scuturăm împotriva voastră chiar și praful din cetatea voastră, care s-a lipit de picioarele noastre; totuși să știți că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat

de voi.' Eu vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Sodomă decât pentru cetatea aceea. Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaido! Căci, dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon lucrările puternice care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit stând în sac și cenușă. De aceea, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi” (Luca 10:1-14).

Domnul Isus a rânduit 72 dintre ucenicii Lui să meargă prin Palestina, în orice sat și în orice cetate pe unde El Însuși urma să meargă, pentru a propovădui venirea Împărăției lui Dumnezeu. El i-a avertizat că în multe locuri nu aveau să fie primiți cu căldură. Așa cum spunea Domnul Isus, ei aveau să fie ca niște miei în mijlocul lupilor. Evident, această trimitere de a merge în toată lumea cu mesajul despre Hristos aparține astăzi întregii Biserici, așa că acest avertisment se aplică fiecăruia dintre noi. Lumea nu este totdeauna bucuroasă să primească mesajul nostru, și uneori ne simțim ca niște miei care sunt duși la măcelărie.

Acestea trebuie să fi fost niște cuvinte serioase în inimile celor 72. Luca nu spune în mod explicit acest lucru, dar îmi imaginez că ei au plecat cu destul de multă emoție în inimile lor. Totuși, Luca este foarte explicit cu privire la atitudinea celor 72 atunci când s-au întors. El scria: „Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și au zis: „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău”” (Luca 10:17). După toate probabilitățile, ei plecaseră temători și vigilenți, dar s-au întors plini de bucurie. De ce erau atât de fericiți? Pentru că avuseseră succes – Dumnezeu să folosiseră de ei și văzuseră manifestarea puterii lui Hristos în lucrarea lor. De asemenea, ei declaraseră că erau fericiți pentru că până și demonii li se supuneau în Numele lui Isus. Așadar, ei erau plini de bucurie pentru că experimentau două lucruri – succesul și puterea. Acestea sunt acele lucruri pentru care noi ne bucurăm de obicei.

Totuși, Domnul Isus nu părea să ia parte la bucuria lor. El le-a spus: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer. Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea

vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma. Totuși să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Luca 10:18-20).

Trebuie să ne gândim la aceste cuvinte. Evident că Isus a înțeles bucuria ucenicilor Lui, care erau fericiți de succesul lucrării, dar i-a avertizat ca nu cumva să aibă o temelie greșită pentru aceasta. El le-a spus să nu se bucure că demonii li se supuneau, ci mai degrabă nu că numele lor erau scrise în ceruri. Aici, Domnul nostru a identificat temelia supremă a bucuriei creștine. Bucuria noastră trebuie să vină din siguranța că am fost răscumpărați în Hristos. Cea mai mare bucurie pe care o persoană o poate avea este să știe că numele ei este scris în cartea vieții Mielului, că este mântuit și va trăi veșnic cu Hristos.

VINOVĂȚIA ȘI BUCURIA

În anii 1960, am întâlnit un tânăr care venise din Anglia în America de doar o săptămână. Numele lui era John Guest, și a ajuns presbiter episcopalian și evanghelist național. Când ne-am întâlnit prima dată în Philadelphia, avea părul până la șolduri și o chitară agățată de spatele lui, arătând foarte asemănător cu un membru din formația Beatles. Chiar provenea din Liverpool, Anglia, exact de acolo de unde erau cei de la Beatles. John lucra în principal ca evanghelist în campusurile universitare. El mergea cu trupa lui și cânta pentru a aduna mulțimi, apoi le predica.

Convertirea lui John a fost ceva de genul evenimentului care s-a petrecut cu Saul pe drumul Damascului. El a participat la o întâlnire unde auzise Evanghelia, iar viața lui a fost întoarsă pe dos. L-a întâlnit pe Hristos și a experimentat iertarea de păcatele sale. Mi-a povestit că, atunci când a mers acasă în acea seară, nu a putut merge pe stradă ca

oamenii obișnuiți, ci mai degrabă țopăia ca un copil, suindu-se pe hidranții de incendiu de pe stradă. Era plin de bucurie pentru această nouă relație a lui cu Hristos.

Pot să înțeleg întrucâtva această bucurie. Când știi că păcatele îți sunt iertate, acest lucru îți aduce o mângâiere uriașă. Toată povara vinovăției s-a dus. În esență, vinovăția este un factor care aduce depresie în viețile noastre. Ea ucide orice sentiment de bine. Ea ne fură pacea și ne chinuie sufletele. Probabil că vinovăția este cea mai mare barieră în calea bucuriei reale. Astfel, când vinovăția noastră este îndepărtată, bucuria ne inundă sufletele.

Există totuși o diferență între vinovăție și sentimentul de vinovăție. Vinovăția este obiectivă. Vinovăția reală există oridecâteori noi încălcăm Legea lui Dumnezeu. Totuși, simțămintele noastre nu țin întotdeauna pasul cu această realitate. Există oameni din sistemul justițiar care sunt descriși drept sociopați sau psihopați, pentru că ei pot să comită crime groaznice fără a experimenta cătuși de puțină remușcare. Totuși, faptul că acestora le lipsește simțământul vinovăției nu afectează cu ceva realitatea vinovăției lor. Vinovăția este determinată nu de felul în care noi ne simțim, ci de ceea ce facem. Însă adesea există o relație strânsă între dimensiunea obiectivă și cea subiectivă a vinovăției – între realitatea încălcării de Lege și sentimentele noastre subiective de remușcare sau întristare.

Eu consider că sentimentele de vinovăție sunt cumva asemănătoare durerii fizice. Durerea este un simptom că ceva se petrece în mod greșit în organism. Durerea ne este dată ca un uriaș ajutor din punct de vedere medical, pentru că ea ne oferă semnalul că există o problemă ce trebuie tratată. Așa cum există oameni care nu simt nicio vinovăție pentru crimele lor, există unii care și-au pierdut capacitatea de a simți durerea fizică, și aceștia se află într-un pericol uriaș în fiecare moment al vieților lor, pentru că ei nu știu dacă vreo boală gravă le afectează trupurile. Durerea este un semnal de alarmă. La fel este și situația cu

vinovăția și sentimentul de vinovăție. Atunci când mă doare măseaua, acest lucru îmi semnalează că ceva este greșit cu măseaua mea. Acea durere mă împinge să merg la dentist ca acesta să facă ceva pentru a stopa durerea. Sentimentele de vinovăție ar trebui să facă același lucru. Ele ar trebui să ne spună că ceva este greșit și să ne motiveze să căutăm ajutor. Când vinovăția noastră obiectivă este tratată iar sentimentele noastre subiective de vinovăție sunt îndepărtate, putem experimenta o mare bucurie.

NU CONFUNDA PLĂCEREA CU BUCURIA

Când eram băiat, părinții mei mă duceau la biserică în fiecare duminică dimineața, dar eu n-avem nicio dorință să merg acolo. Mi se părea un serviciu de închinare plictisitor, și abia așteptam să se termine, ca să pot să merg să mă joc. Dar mai rău decât serviciul de închinare de duminică dimineața era lecția săptămânală de catehism, la care trebuia să particip sâmbăta dimineață. Acesta a fost cel mai descurajant lucru din experiența copilăriei mele în biserică. Trebuia să trec prin clasa aparținătorilor, apoi să trec la clasa de catehizare, unde, alături de alți băieți și fete, trebuia să memorăm Catehismul Scurt de la Westminster. Am îndurat toate acestea doar pentru a deveni membru al bisericii și doar pentru ca părinții mei să fie mulțumiți. Totuși, am fost convertit după mai mulți ani de la acel moment.

Când am devenit creștin, am ajuns să îmi doresc să fi acordat mai multă atenție lecțiilor mele de cateheză. Singurul lucru pe care mi l-am amintit din Catehismul Scurt era prima întrebare și răspunsul la aceasta, și singurul motiv pentru care mi-am amintit de acea întrebare ținea de faptul că n-am putut niciodată în acei ani să înțeleg ce voia să spună. Întrebarea era aceasta: „Care este scopul final al omului?” Răspunsul pe care trebuia să îl memorăm și să-l recităm era următorul: „Scopul final al omului este să-L glorifice pe Dumnezeu și să se bucure veșnic de El”. Totuși, eu nu puteam pune alături aceste două lucruri.

Am înțeles, chiar dacă eram copil, că ideea de a-L glorifica pe Dumnezeu avea ceva de-a face cu ascultarea de El, cu umblarea după neprihănire. Dar nu după asta umblam eu. Nu era obiectivul meu prioritar să fiu un copil ascultător de Dumnezeu prin orice mijloace. Și, întrucât nu era obiectivul meu principal să fiu ascultător de Dumnezeu, nu puteam înțelege cum putea exista o relație între glorificarea lui Dumnezeu și bucuria în El. Pentru mine, cele două păreau incompatibile.

Problema mea era că eu confundam cele două idei. Nu știam care e diferența între plăcere și bucurie. Ceea ce eu voiam era plăcerea, pentru că presupuneam că singura cale prin care puteam avea bucurie era plăcerea. Totuși, am descoperit că, pe cât obțineam multă plăcere, pe atât mai puțină bucurie aveam, pentru că eu căutam plăcere în lucrurile care îmi cereau să nu-L ascult pe Dumnezeu. Aceasta este atracția păcatului. Noi păcătuim pentru că ne este plăcut. Atracția păcatului este aceea că ne imaginăm că el ne va face fericiți. Credem că ne va da bucurie și împlinire personală. Totuși, tot ceea ce el ne dă este vinovăție, iar aceasta subminează și distruge bucuria autentică.

Convertirea mea a fost, în esență, o experiență a iertării din partea lui Dumnezeu. Dacă ar fi existat un hidrant de incendiu în locul unde am fost mântuit, l-aș fi deschis și aș fi turnat apă peste mine, pentru că am experimentat diferența între plăcere și bucurie. Am descoperit în propria convertire același lucru pe care l-a descoperit și John Guest.

Psalmul 51 este cel mai bun exemplu de pocăință pe care îl găsim în Scriptură. În acest Psalm, David, aflat sub convingerea de păcat făcută de Duhul Sfânt, este adus la pocăință față de păcatul lui, săvârșit cu și împotriva lui Bat-Șeba. El este zdrobit în inima lui, și vine înaintea lui Dumnezeu, implorând iertarea. El spune: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale” (Psalmul 51:12a). Cei care au experimentat iertarea din partea lui Dumnezeu și bucuria inițială a acesteia, doresc întotdeauna să aibă restaurată acea bucurie, să aibă îndepărtată de la ei vinovăția

păcatelor lor, așa încât bucuria să se poată întoarce. Atunci când căutăm zilnic iertarea din partea lui Dumnezeu, ne întoarcem la începutul bucuriei noastre – la ziua când am descoperit că numele noastre sunt scrise în ceruri.

Miliarde de oameni n-au experimentat niciodată bucuria mântuirii. Dacă ești unul dintre aceștia, tot ce îți pot spune este că nimic nu se aseamănă cu această bucurie. Imaginează-ți doar că orice păcat pe care l-ai comis vreodată ar fi șters de Dumnezeu, că toată vinovăția pe care ai acumulat-o și toate sentimentele care o însoțesc ar fi șterse. Pentru aceasta a venit Hristos în lume. El dorește să-ți dea bucurie, nu putere sau succes. Darul Lui este bucuria care izvorăște din faptul că știi că numele tău este scris în ceruri.

Capitolul 5

PLIN DE BUCURIE

Una dintre trăsăturile unice ale Evangheliei după Ioan care a constituit o bucurie pentru creștinii de-a lungul tuturor veacurilor constă din bine-cunoscutele expresii „Eu sunt” rostite de către Domnul Isus. De exemplu, Isus a spus, „Eu sunt Pâinea vieții” (6:48); „Eu sunt Lumina lumii” (8:12); „Eu sunt Ușa” (10:7); „Eu sunt Păstorul cel bun” (10:14); și „Eu sunt Învierea și viața” (11:25). Toate aceste afirmații ne ajută să înțelegem mai bine cine este Isus și ce anume a împlinit El pentru oameni, pentru poporul Său, în decursul pelerinajului Său pământesc.

În toate relatările biblice ale afirmațiilor „Eu sunt” ale lui Isus, expresia din limba greacă are o formă ciudată. În mod uzual, „Eu sunt” este traducerea grecească a cuvântului *eimi*. Totuși, în expresiile „Eu sunt” ale lui Isus, expresia grecească este prezentată într-o formă accentuată: *ego eimi*. Este ca și cum Isus ar fi accentuat, ca și cum ar fi spus „Eu, Eu sunt”.

Mi se pare un lucru fascinant că această expresie specială din limba greacă, *ego eimi*, este folosită în Septuaginta, traducerea grecească a Vechiului Testament, cu scopul de a reda tetragramarea, anume marele Nume al lui Dumnezeu: „Eu sunt Cel ce sunt” (Exod

3:14), care este scris în eвреiește prin uzualul termen *Yahweh*. Când *Yahweh* a fost tradus în limba greacă, traducătorii au folosit expresia *ego eimi*. Astfel, se pare că Isus s-a identificat în mod conștient ca fiind Dumnezeu, prin acele afirmații „Eu sunt”.

Ultima afirmație „Eu sunt” din Evanghelia după Ioan apare în capitolul 15, unde Ioan ne spune că Isus a afirmat: „Eu sunt adevărata Viță și Tatăl Meu este Vierul” (Ioan 15:1). Observați că Isus nu spune pur și simplu că El este Vița, ci a specificat care viță este El, anume *adevărata Viță*, ceea ce înseamnă că El este Vița autentică sau adevărată. De ce a făcut El această distincție? Nu a spus, dar există o explicație ce este acceptată de majoritatea teologilor. Aceștia afirmă că, în Vechiul Testament, Dumnezeu a intrat într-o relație specială, particulară, cu poporul Său, națiunea Israelului, și, din acel moment înainte, aceștia au fost în mod repetat portretizați ca via sau vița lui Dumnezeu (Isaia 5:7; Osea 10:1). Israelul este Vița pe care Dumnezeu a plantat-o, a hrănit-o, a altoit-o, și a folosit-o cu scopul de a produce roadă care să hrănească și să îmbogățească spiritual întreaga lume.

În Noul Testament, descoperim că Isus a venit nu doar pentru a răscumpăra poporul Său, ci și pentru a întruchipa națiunea Israelului însăși. Într-un sens ultim, Isus este Israelul lui Dumnezeu. De exemplu, Dumnezeu a spus profetul Osea: „Când era tânăr Israel, îl iubeam și am chemat pe fiul Meu din Egipt” (Osea 11:1). Israel, poporul pe care Dumnezeu l-a răscumpărat din sclavie, din Egipt, a fost denumit aici Fiul lui Dumnezeu. La scurt timp după ce Isus s-a născut, un înger l-a avertizat pe Iosif de gelozia împăratului Irod. Mai târziu, când familia s-a întors în Israel, Matei citează acest verset din Osea făcând referire la Isus: „Acolo a rămas până la moartea lui Irod, ca să se îplinească ce fusese vestit de Domnul prin prorocul care zice: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt”” (Matei 2:15). Astfel, vedem această identitate metaforică sau legătură între națiunea Israelului și Isus. Isus a avut un fel de solidaritate cu poporul istoric al lui Dumnezeu.

Aceeași idee este parțial comunicată atunci când El a spus: „Eu sunt adevărata Viță”. Totuși, El a spus în același timp și că Israelul a eșuat să îmbogățească spiritual lumea, în calitate de vie a lui Dumnezeu. Datorită acestui fapt, Isus Și-a făcut apariția în lume ca Vița adevărată, iar Tatăl Său este Îngrijitorul viei, acela care plantează vița, o cultivă și altoiește.

VIAȚA PRIN VIȚĂ

Isus a continuat spunând: „Pe orice mlădiță care este în Mine și n-duce rod, El o taie, și pe orice mlădiță care aduce rod, o curăță, ca să aducă și mai mult rod” (v. 2). Eu nu am în proprietate vreo cultură de viță de vie, iar cunoștințele mele în domeniul horticulturii nu sunt decât rudimentare. Totuși, am crescut trandafiri și am învățat că, după ce mugurii încep să cadă, ei trebuie tăiați la o anumită distanță de tulpină. Dacă sunt atent când fac această altoire, în această tăiere a părților moarte ale tufișului de trandafiri, mugurii încep să devină din ce în ce mai mari, cu trecerea timpului. Acest proces mi se pare întrucâtva paradoxal, fiindcă eu aș presupune mai degrabă că tăierea unei părți din plantă mai degrabă îi dăunează sau chiar poate să o distrugă. Totuși, procesul acesta de altoire și curățare concentrează nutrienții în planta sănătoasă, făcând ca aceasta să aducă roadă mai consecvent. Acest proces este deosebit de important în altoirea și curățarea viței de vie, și tocmai acest lucru are în vedere metafora lui Isus.

Continuând, Isus a spus: „Acum voi sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l-am spus” (v. 3). Aici, El s-a adresat ucenicilor Lui, celor credincioși, celor care deja se bucurau de părtășia cu El și aveau o relație mântuitoare cu El. Ei sunt deja „curați”, după cum spune Isus. Apoi Domnul a spus: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine” (v. 4).

Ce se întâmplă cu ramurile care sunt tăiate dintr-un copac sau dintr-un tufiș? După ce sunt tăiate, ele se usucă și mor. Prin tăiere, se întrerupe alimentarea lor cu elemente care susțin viața. Evident, astfel de ramuri moarte nu vor mai produce niciun fel de roade. Ele sunt neputincioase.

Într-o zi, pe când gătea ceva acasă la unul dintre membrii bisericii lui, un predicator s-a aplecat peste grătar pentru a vorbi gazdei, care nu mai venea la întâlnirile săptămânale ale bisericii. Predicatorul spera să-l încurajeze să reînceapă să vină la biserică. Atunci când acesta l-a întrebat de ce nu mai venea, omul a replicat: „Sunt creștin, dar nu simt că am nevoie de biserică. Pot să mă descurc foarte bine de unul singur. Sunt un tip mai independent. N-am nevoie de părtășia altor oameni ca să mă motiveze în umblarea mea cu Domnul.”

În timp ce predicatorul asculta la explicațiile acestui om, a observat că pe grătar cărbunii începuseră să se încingă. Fără a-i spune ceva, predicatorul a luat un cărbune încins și l-a pus deoparte de ceilalți. Apoi și-a continuat conversația cu membrul bisericii. Totuși, după câteva minute, s-a întors la grătar, a luat cu mâna acel cărbune, a privit la acel om și i-a spus: „Vezi ce s-a petrecut aici? Cu doar câteva minute în urmă, n-aș fi îndrăznit să ating acel cărbune, pentru că era prea fierbinte. Totuși, odată ce l-am separat de restul cărbunilor, s-a oprit din combustia lui și a devenit rece. N-aș mai putea să mă ajut de el ca să gătesc carnea de pe grătar. Asta este ceea ce se întâmplă cu tine. Ai nevoie de trupul lui Hristos. Ai nevoie de biserică lui Hristos. Ai nevoie de părtășia sfinților și de adunarea poporului lui Dumnezeu. Noi nu suntem niște indivizi izolați, care să fie chemați să trăiască în izolare de ceilalți.”

Acel predicator avea dreptate. Compania altor credincioși ne păstrează credința vie și activă. Dar dacă stingem această credință prin a ne îndepărta de legăturile cu alți creștini, cu cât mai mult ne vom

usca noi dacă ne îndepărtăm de sursa reală a puterii, care este Hristos însuși?

Aceasta este ideea pe care Isus o sublinia aici. Vom fi lipsiți de roade și ne vom usca spiritual dacă nu rămânem în Hristos, adevărata Viță. Termenul grecesc tradus prin „rămâne” este *meno*. El mai poate fi tradus și prin „a sta”. Dacă vrem să fim productivi, pur și simplu nu putem să-L vizităm pe Isus doar din când în când. Trebuie să ne mutăm cu El.

Aș vrea să subliniez faptul că Isus nu vorbea aici despre pierderea mântuirii. Acela este un subiect cu totul diferit. El ne reamintește că suntem expuși riscului rătăcirii, riscului de a înceta să ne alimentăm din sursa puterii și a vitalității noastre spirituale, adică din Hristos. Așadar, lecția Lui pentru noi este să rămânem aproape: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine”. Exprimat în termeni simpli, toate eforturile pe care le facem ca să fim bucuroși, productivi, sau să realizăm ceva vrednic de Împărăția lui Dumnezeu, sunt zadarnice dacă încercăm să le facem prin puterile noastre. Creștinii trebuie să înțeleagă că, fără o legătură puternică cu Hristos, care este sursa puterii, vor fi complet lipsiți de roadă.

PLINI DE BUCURIE

Isus a continuat spunând:

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă, căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă, apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard. Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele

Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit și voi veți fi astfel ucenicii Mei. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui. V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15:5-11).

Abia în versetul final al acestui pasaj a explicat Isus de ce i-a învățat pe ucenici toate aceste lucruri: „pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină”. Observați trei lucruri esențiale în această importantă învățătură.

În primul rând, bucuria pe care Domnul Isus vrea să o vadă în noi este bucuria *Lui*. Mai devreme, El le vorbea ucenicilor Lui despre pace, spunându-le: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:27). De unde vine pacea creștinului? Vine de la El. În fapt, este pacea Lui. Într-o modalitate asemănătoare, bucuria Lui este disponibilă pentru noi, și El vrea ca ea să rămână în noi.

În al doilea rând, El vrea ca bucuria Lui să *rămână* în noi. El dorește să avem o bucurie permanentă, un fel de bucurie trecătoare, care vine și pleacă, așa încât să fim niște oameni care trăim pendulând de la bucurie la depresie. Dacă vrem să fim consecvent bucueroși, trebuie să rămânem în El.

În al treilea rând, El face deosebire între bucuria Lui și bucuria noastră, și își exprimă dorința ca bucuria noastră să fie deplină: „ca bucuria voastră să fie deplină”. Nu asta este ceea ce ne dorim? Noi nu vrem doar o jumătate de pahar din roada Duhului. Nu vrem doar puțină bucurie. Vrem ca toată bucuria pe care Tatăl o are disponibilă pentru poporul Său să fie a noastră, iar acea bucurie deplină vine prin Hristos.

Mai întâi, această bucurie vine de la El și, pe măsură ce noi rămânem legați de El, această bucurie ce vine de la El crește spre plinătate.

Nimeni dintre cititorii acestei cărți n-a experimentat vreodată cel mai înalt nivel al bucuriei ce este disponibilă pentru copiii lui Dumnezeu. Indiferent care ar fi bucuria pe care o ai în acest moment, mai este bucurie disponibilă pentru tine. Există o plinătate de bucurie care ne așteaptă, pe măsură ce roada Duhului Sfânt este hrănită din vița adevărată.

Despre autor

Dr. R.C. Sproul este fondatorul și președintele Ligonier Ministries, o organizație internațională dedicată educației creștine și ucenicizării, situată în Orlando, Florida. De asemenea, el este și co-pastor al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida, rector al Reformation Bible College și editor șef al revistei *Tabletalk*. Predicile sale pot fi auzite peste tot în lume prin intermediul programului de radio zilnic intitulat *Renewing Your Mind*.

În decursul carierei sale academice deosebite, Dr. Sproul a ajutat la instruirea bărbaților pentru lucrarea pastorală în calitate de profesor la diferite seminarii teologice.

El este autorul a peste 100 de cărți, printre care *The Holiness of God*, *Chosen by God*, *The Invisible Hand*, *Faith Alone*, *Everyone's a Theologian*, *Truths We Confess*, *The Truth of The Cross* și *The Prayer of the Lord*. De asemenea, el slujește ca editor general al *Reformation Study Bible* și a scris numeroase cărți pentru copii, printre care *The Knight's Map*. Dr. Sproul și soția sa, Vesta, locuiesc în Sanford, Florida, SUA.